

РЕШЕНИЕ

№ 837

гр. Бургас, 08.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, V ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и седми юни през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Вяра Ив. Камбурова

Членове: Галя В. Белева
Димитър П. Стоянов

при участието на секретаря Тания Н. Михова
като разгледа докладваното от Вяра Ив. Камбурова Въззивно гражданско
дело № 20222100500658 по описа за 2022 година

Производството по делото е по реда на чл.258 и сл. от ГПК и е образувано по повод
въззивна жалба вх.№261575/28.03.2022г., подадена от Т. ИВ. Й., ЕГН *****, чрез адв.
Явор Дочев-САК, със съдебен адрес:гр.София, п.к.1000, пл.,„Позитано“ №3, ет.2 офис 10,
сграда на СБА, срещу Решение №260036/04.03.2022г., постановено по гр.д.№1079/2021г. по
описа на Районен съд- Бургас.

С посоченото решение, Бургаският районен съд е **отхвърлил** исковете на Т. ИВ. Й., с
адрес: ***, срещу „ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ УНИКА“ АД, ЕИК 040451865, със
седалище и адрес на управление: гр.София, район Възраждане, бул.,„Тодор Александров“
№18, представлявано от всеки двама измежду Димитър Стянов Тонев, Борис Христов
Паличев, Лоран Жамот или Филип Михайлов Михайлов, за осъждането ѝ за заплащане на
сумата от 9000 лева- главница, представляваща обезщетение за претърпени имуществени
вреди, вследствие на възникнал пътен инцидент на 27.04.2020г. около 14.02 часа в гр.Бургас,
на ул.,„Стефан Стамболов“, по вина на водача на автобус от градския транспорт №Б1 модел
„Соларис Урбино“, рег.№А2967 МВ, в който лицето пътувало като пътник- застрахован при
„ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ УНИКА“ АД по договор за застраховка „Гражданска
отговорност“, поради получена контузия в областта на гърба и кръста и травма на
абдоминалните органи вдясно, схващания и ограничен двигателен обем с изтръпване на
дясната поясно- кръстна- седалищна област и десен крак, ведно със законната лихва за

забава в размер на 522.50 лева върху главницата от 9000 лева от датата на отказа за заплащане на обезщетението- 22.07.2020г. до 14.02.2021г. включително, както и законната лихва за забава върху главницата от 9000 лева от датата на депозиране на исковата молба- 15.02.2021г.

С цитираното решение, съдът е осъдил Т. ИВ. Й., да заплати на „ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ УНИКА“ АД, сумата от 725 лева, представляваща разноски по делото.

С жалбата се изразява недоволство от постановеното решение. Жалбоподателят намира същото за неправилно и необосновано, постановено при нарушение на материалния закон и процесуалните правила.

На първо място се излага становище, че съдът формирал изводите си въз основа на извършената повторна САТЕ. Твърди се, че при изготвяне на същата от вещото лице- инж.Петров, липсвал научен анализ и констативно-съобразителна част (съгласно изискванията на Наредба №1 от 12.01.1996г. за автотехническите експертизи). Развиват се подробни съображения в тази насока.

Посочва се, че в открито съдебно заседание от 20.01.2022г., ищцовата страна оспорила заключението по експертизата и поискала допускане на комплексна тройна САТЕ, което искане съдът не уважил.

Изтъкват се факти и обстоятелства, установени чрез извършената по делото автотехническа експертиза, като се изразява несъгласие с изложените констатации относно причините за настъпване на ПТП- това, че пътуващата в автобуса Т.Й. не била със свободни ръце, за да се задържи при потегляне, както и относно поведението на водача на автобуса; ускорението при потегляне на МПС. Навеждат се доводи, че при изготвяне на заключението, вещото лице не използвало техническа информация, касаеща процесния автобус, включително и относно неговите габарити.

Твърди се противоправност на поведението на водача на автобуса, тъй като при потегляне същият не се убедил в безопасността на маневрата преди нейното предприемане (нарушение на чл.5, ал.1, т.1 от ЗДвП).

Излагат се аргументи, че съдът следвало да изложи самостоятелни мотиви от правна страна, оценявайки поведението на водача на МПС и да прецени дали е деликт по чл.45 от ЗЗД.

Подчертава се, че в случая водачът на автобуса бил правоспособен такъв и изпълнявал правнорегламентирана дейност, изразяваща се в управлението на превозно средство с големи габаритни рамери, превозващо пътници в градска среда и следвало да съблюдава законоустановените правила(чл.5,ал.1,т.1 от ЗДвП). В подкрепа на изложеното се цитира съдебна практика (Решение№797 от 27.11.2007г.по н.д.№594/2017г. на ВКС, III-то н.о.; Решение№199/1977г. на ВС, II-ро н.о).

Посочва се, че съгласно нормата на чл.132, т.2 от ЗДвП, водачът бил длъжен преди потегляне да осигури всички условия за безопасно превозване на пътници.

Излага се становище относно вида и характера на получените травматични увреждания и търпените във връзка с тях неимуществени вреди(контузия на корема и гръдния кош, дископатия и дискова херния с редукция на L5-Ес1 прешлен на гръбначния стълб), като се акцентира върху заключението на вещото лице по извършената съдебномедицинска експертиза.

Навеждат се доводи във връзка с твърденията на ответната страна за съпричиняване на вредоносния резултат.

Развиват се съображения досежно основателността и размера на преявените искиви претенции.

Иска се отмяна на първоинстанционното решение и постановяване съдебен акт на настоящата инстанция, с който бъдат уважени изцяло исковите претенции. Претендира се присъждане на сторените по делото съдебно- деловодни разноски пред двете инстанции.

Депозиран е отговор на въззивната жалба от въззиваемата страна- „ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ УНИКА“ АД, чрез юрисконсулт Г. Видин, с който същата се оспорва изцяло.

Изразява се несъгласие с доводите на въззивника за допуснати в първоинстанционното производство процесуални нарушения. Твърди се, че съдът анализирал всички събрани по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и достигнал до правилни и законосъобразни изводи.

Иска се потвърждаване на обжалвания съдебен акт и отхвърляне въззивната жалба като неоснователна. Претендира се присъждане на сторените пред двете инстанции разноски, включително юрисконсултско възнаграждение.

Доказателственото искане направено с въззивната жалба не е допуснато с Определение №1376/08.06.2022г.

Страните не се явяват и не се представляват в с.з., редовно и своевременно уведомени.

Воззивната жалба е подадена в предвидения от закона срок, отговаря на изискванията на чл.260 и 261 от ГПК, от упълномощен представител на страна с правен интерес от обжалване на първоинстанционното решение, поради което е са допустима и следва да бъдат разгледани по същество.

Бургаският окръжен съд, при служебната проверка на обжалваното решение, извършена на основание чл.269 от ГПК, не установи съществуването на основания за нищожност или недопустимост на същото, поради което намира, че то е валидно и допустимо. След като прецени твърденията на страните, с оглед събраните по делото доказателства и разпоредби на закона, съдът намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Производството пред БРС е образувано по повод искова молба от Т. ИВ. Й. против „Застрахователна компания УНИКА“ АД за осъждането да заплати на ищцата сумата от 9 000 лв. / след изменение на иска/, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди вследствие възникнал пътен инцидент на 27.04.2020г. около 14,02 ч. в гр.Бургас, на ул.„Стефан Стамболов“, по вина на водача на автобус от градския транспорт

№Б1 модел „Соларис Урбино“, рег.№А2967 МВ, в който лицето пътувало като пътник-застрахован при „ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ УНИКА“ АД по договор за застраховка „Гражданска отговорност“, поради получена контузия в областта на гърба и кръста и травма на абдоминалните органи вдясно, схващания и ограничен двигателен обем с изтръпване на дясната поясно- кръстна- седалищна област и десен крак, ведно със законната лихва за забава в размер на 522.50 лева върху главницата от 9000 лева от датата на отказа за заплащане на обезщетението- 22.07.2020г. до 14.02.2021г. включително, както и законната лихва за забава върху главницата от 9000 лева от датата на депозиране на исковата молба- 15.02.2021г.

Правното основание на исковата претенция е 429, ал.1, т.1 КЗ вр.чл.432, ал.1 и чл.409 КЗ.

Ответната застрахователна компания не оспорва наличието на валидно застрахователно правоотношение по договор за застраховка „ГО“ за процесния автобус към датата на настъпване на ПТП, но оспорва твърдения механизъм на настъпване на ПТП като предявените икове по основание и размер. Оспорва механизма на настъпване на ПТП като прави възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на ищеца, както и тежестта на травмите. Оспорва претендирувания размер на обезщетение като завишен и несъответстващ на принципа на справедливост.

Страните ангажират доказателства в подкрепа на становищата си-писмени, гласни вкл. е допуснато и прието заключение по СТЕ.

Не е спорно и се установява от представения Констативен протокол за ПТП от 27.04.2020г., че между ответното дружество-застраховател и собственика на автобуса е налице валиден договор за застраховка „ГО“ по полица 19006411427/02.08.2019г. към датата на ПТП, както и че ищцата е пострадало лице като пътник в автобуса.

От медицинската документация се установява, че ищцата е хоспитализирана във Второ ХО на „УМБАЛ-Бургас“ АД с болки в дясната гръдна половина и дясно подребрис след падане и е изписана на 01.05.2020г. с диагноза „контузиоабдоминалис ет торацис“. Представени са два амбулаторни листове от 12.2020г., в които е посочено, че ищцата има увреждания на междупрешленните дискове в поясния и другите отдели гръбначния стълб с радикулопатия.

Също така се установява, че ищцата е заявила претенция за изплащане на застрахователно обезщетение по чл.38, ал.1 КЗ пред ответното дружество, на което е получила отказа поради липса на доказателства за вина на водача на автобуса за настъпване на вредоносния резултат.

По време на болничния престой са направени рентгенография на гръден кош и бял дроб, ехографска диагностика на коремни и ретропериториални органи.

ВЛ по допуснатата съдебно-медицинска експертиза дава заключение, че направеното през м. декември рентгеново изследване и преглед сочат на симптоми на дископатия, евентуално дискова харния. Също така посочва, че липсва медицинска документация, която да установи причинно следствената връзка между инцидента и установяването на това увреждане. ВЛ е дало заключение, че такъв вид травма е възможно да се получи при описания инцидент. При

разпита в с.з. е пояснил, че може да се дължи и на заболяване, а от ЯМР е поставена диагноза „дискова херния“.

Представени са два броя епикризи от 28.09.2021г. и 29.07.2021г. от „УМБАЛСМП Н.И.Пирогов“ ЕАД.

Установява се, че на водача на автобуса, в който е настъпил инцидента е съставен АУАН и издадено НП №20-0769-001521 от 22.05.2020г.за нарушение на чл.5, ал.1 от ЗДвП и му наложена глоба в размер на 20 лв.

Разпитани са в качеството на свидетели водача на автобуса Г. Д. и кондуктора Г. М..

Св. М. разказва, че си спомня, че ищцата е бягала, за да хване автобуса и е била изчакана от шофьора. Видяла е, че е с пазарски торби и е дължала карта, за да се валидира на устройството. Малко след потеглянето на автобуса чула писък и шум от удряне на торби. Заварила я паднала пода като гърбът и се намира непосредствено на самия ъгъл на стъпалото преди най-задните седалки.

Св. Д. заявява, че е управлява автобуса на процесната дата и е разбрал, че има инцидент, но не е предприемал маневра, която да е довела до падането, както и че няма как да е ускорил, тъй като мястото пресича път с предимство.

По делото е представени и приет като доказателство оптичен диск, който е изгледан в с.з. от съда. Констатирано е от записа, че на 13,45 ч. в автобуса се казват двама пътници-жени, едната от които при потеглянето на автобуса пада назад и се удря в стъпалата и седалката на последния ред. Жената държи в едната си ръка чанта, а другата ръка не се вижда, тъй като се пада зад пътника пред нея.

Допусната е повторна съдебно авто-техническа експертиза, ВЛ по която инж. Петров дава заключение относно механизма на ПТП. Приложени са 3 бр. снимки за онагледяване на мястото, където е се е намирала ищцата, мястото, където е загубила равновесие и паднала.

В с.з. пояснява, че инцидентът е настъпил при потеглянето на автобуса като е категоричен, че пътничката не се е държала никъде, тъй като ръцете са й били заети с торби и карта. Посочва, че автобусът е потеглил плавно, което било видно от камерата, която отразява пътното платно непосредствено пред автобуса. ВЛ заявява, че използваните от него материали са оптичния диск, съдържащ записи от камерите на автобуса за процесния ден и час, административно-наказателната преписка, както и е извършил оглед на автобус със същите характеристики-модел и марка. Пояснява, че предвид конкретния инцидент не е необходим специален изчислителен метод, който да бъде използван.

Заключението на ВЛ е оспорено от ответната страна при приемането в първоинстанционното производство с пространни доводи в посока несъгласие на страната с изводите на ВЛ. Същите се поддържат и във въззивната жалба.

Във връзка с претърпените болки и страдания по делото е разпитана свидетелката Й., дъщеря на ищцата.

Наведените във въззивната жалба доводи са изцяло по отношение на приетото по делото

заключение на авто-техническата експертиза и несъответствието му с изискванията на Наредба №1 от 12.01.1996г. за автотехническите експертизи.

При тази фактическа установеност, съдът в настоящия си състав достигна до следните правни изводи:

Съобразно разпоредбата на чл. 429, ал. 1 КЗ със сключването на договор за застраховка "Гражданска отговорност", застрахователят поема задължението да покрие отговорността на застрахования към трети лица за причинените имуществени и неимуществени вреди. Предявеният иск черпи правното си основание от разпоредбата на чл. 432, ал. 1 КЗ. Искът е пряк и е предоставен на увреденото лице срещу застрахователното дружество, с което причинителят на вредата се намира в облигационно правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“.

Основателността на прекия иск на увредения срещу застрахователя за обезщетяване на причинените в резултат на застрахователно събитие вреди, предполага установяването при условията на пълно и главно доказване от страна на ищеца на валидно застрахователно правоотношение, настъпило застрахователно събитие, представляващо покрит риск по застраховка гражданска отговорност, настъпилите вреди, резултат от поведението на застрахования водач, включително обосноваване на техния вид и размер.

Както бе посочено в приетата фактическа установеност наличието на валидно наличието на валидно застрахователно правоотношение по договор за застраховка „ГО“ за процесния автобус към датата на настъпване на ПТП не са били предмет на спор между страните по делото, поради което застрахователят е материалноправно легитимирана страна по прекия иск.

Доколкото не е налице влязла в сила присъда, обвързваща гражданския съд в хипотезата на чл. 300 ГПК, настоящият състав на съда дължи произнасяне по механизма на ПТП и определяне на лицето, виновно причинило вредоносния резултат, тези въпроси са и спорни между страните.

Въз основа на събраните в хода на производството доказателства съдът намира, че не са налице елементите от фактическия състав на деликта - противоправно поведение, както и причинната връзка между него и настъпилата вреда за пострадалата, включително че презумпцията по чл.45, ал.2 ЗЗД е оборена. По делото остана недоказано твърдението на ищцата, че водачът на автобуса е извършил противоправно деяние-управление на МПС в нарушение на правилата на движение. Събраните и обсъдени по-горе доказателства установяват обратното, а именно, че автобусът е потеглил плавно, както и че залитането и падането на ищцата не е предизвикано от поведението на водача на автобуса, като последният с действията си не е причинил инцидента, нито е създал предпоставки за настъпването му, а се е случило поради причина, че тя не се държала, тъй като ръцете са й били заети. Следва да се подчертае, че неустановяването на противоправно поведение от страна на водача на автобуса освобождава същия от гражданска отговорност по чл. 45 ЗЗД, а застрахователя-от задължението за изплащане на обезщетение на увреденото лице въз

основа на сключения договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност на автомобилистите". Застрахователят дължи обезщетение за вредите, когато застрахованият е отговорен спрямо увреденото лице, тъй като отговорността на застрахователя е функционално обусловена от отговорността на прекия извършител. Съдът намира, че с поведението си водачът на автомобила не е нарушил разписаното в чл. 132, т. 2 от ЗДвП задължение преди потегляне и по време на движение да осигури всички условия за безопасното превозване на пътниците. Такова нарушение би било например, ако автобусът потегли рязко или с отворени врати. За водача на автомобила няма задължение да се увери, че всички пътници са седнали, най-малкото заради това, че в автобусите от градския транспорт са предвидени места за правостоящи пътници. Съдът намира, че след потеглянето на автобуса задължението да заеме безопасно положение-да е заел седалко място или такова за правостоящи, е отговорност на самия пътник.

Според възприетото със задължителната практика на ВКС /ТР № 1/2014 г. на ОСГТК на ВКС/, с имуществената застраховка "Гражданска отговорност", която има обезщетителен характер, се дава застрахователна закрила на застрахования срещу риска да възникне в негова тежест отговорност за непозволено увреждане към друго лице, а предназначението ѝ е да репарира, в рамките на застрахователната сума, реално възникналите за третото увредено лице вреди, за които съществува основание да бъде ангажирана гражданската отговорност на застрахования деликвент. Следователно, непозволеното увреждане е елемент от фактическия състав на застрахователното събитие и последното ще е налице дотолкова, доколкото е осъществен деликтът, а в случаите когато отсъства деликт, застрахователят по застраховката срещу гражданска отговорност не отговаря, какъвто е настоящият случай.

Както бе посочено по-горе наведените във въззивната жалба доводи са изцяло по отношение на приетото по делото заключение на авто-техническата експертиза и несъответствието му с изискванията на Наредба №1 от 12.01.1996г. за автотехническите експертизи. По това оплакване съдът намира следното:

Депозираното пред съда заключение по авто-техническата експертиза отговаря на изискванията на посочената Наредба-изготвено е от определен от съда експерт в писмен вид, съдържа отговори на поставените с Определение от 14.05.2021г. въпроси, формулирани в исковата молба и в отговора на същата. Разпоредбата на чл.200 ГПК предвижда изслушване на ВЛ и е предвидено експертът да изложи устно заключението си в с.з., както и да му бъдат зададени въпроси в тази връзка за изясняване на заключението. В случая това е сторено, поради което не може да се приеме, че е извършено процесуално нарушение. В конкретната хипотеза се касае за ПТП възникнало при потегляне на автобуса, което изясняване не предполага използването на специални научни методи, още повече в първоинстанционното производство оптичният диск със записи от деня на произшествието е бил възпроизведен в с.з. и съдебният състав е придобил преки впечатления. Ето защо оплакването е неоснователно.

Предвид изложеното съдът намира, че въззивната жалба е неоснователна, поради което

следва да бъде поставена без уважение, а обжалваното решение като правилно и законосъобразно да бъде потвърдено.

На осн. чл. 78, ал. 8 ГПК на ответното дружество, следва да бъде присъдено възнаграждение за юрисконсулт, определено в съответствие с чл.25, ал.1 и ал.2 от Наредбата за заплащане на правната помощ в размер на 300 лв. за въззивната инстанция.

Така мотивиран Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение №260036/04.03.2022г., постановено по гр.д. №1079/2021г. по описа на Районен съд- Бургас.

ОСЪЖДА Т. ИВ. Й., ЕГН *****, чрез адв. Я.Д.-САК, със съдебен адрес:гр.София, п.к.1000, пл.,„Позитано“ №3, ет.2 офис 10, сграда на СБА, да заплати на „ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ УНИКА“ АД, ЕИК 040451865, със седалище и адрес на управление: гр.София, район Възраждане, бул.,„Тодор Александров“ №18, представлявано от всеки двама измежду Димитър Стоянов Тонев, Борис Христов Паличев, Лоран Жамот или Филип Михайлов Михайлов сумата от 300 лв. /триста/, представляващи разноски за процесуално представителство пред въззивната жалба.

Решението може да бъде обжалвано пред ВКС в едномесечен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____